

Mikor megkérdezték, hogy mégis miért lopkodott az utcai szánítókötelekről női alsóneműket, csak hümmögött, vonogatta a vállát, és lényegében semmi értelmeset nem válaszolt, úgyhogy azon nyomban rá is csapták az éjszakai fogda rácsos ajtaját, mondván, kap egy kis időt, hogy el tudjon gondolkodni ezen a gusztustalan szokásán. Amint kattant a zárban a kulcs, Arnold felállt, a tiszthez lépett,

Makai Máté 63

ARNOLD LAYNE

beszélni készült, és közben a rácsra tette a kezeit, mint minden rendes rab.

– A dolog nyitja a francia paradoxonban rejtőzik, Biztosúr! – Mondta izgatottan, és egy cseppet sem összetörve amiatt, hogy előre láthatólag a dutyiban kell töltenie az előtte álló éjszakát, minimum. A rendőrt azonban láthatóan nem sikerült meggyőznie.

– Mi a fenéről beszél?

– Higgyen nekem, Biztosúr! – Jegyezte meg Arnold, majd mivel belátta, hogy mindezzel képtelenség párbeszédbe kényszeríteni a rendőrt, öszszeszorította az ajkait, mintha csak vissza akarná tartani a mondanivalóját, ellépett a rácsról és leült a raboknak fenntartott padra, szemközt egy teljesen betompult a junkieval, akit józanodni hozhattak be az őrsre, ha már szóra bírni nem tudták, mégis kitől származott az esetlen cucc, amivel ennyire hazavágta magát.

Az őrkök leléptek, az éjszaka rendje így egy szempillantás alatt beállt, de Arnold nem bírta a seggén maradni és azonnal beszélni kezdett újonnan szerzett félnótás pajtásához.

– A francia paradoxon! Mert azért sokat olvasni a témáról, hogy a vörösbor így meg úgy, hogy nem, most már ez az ukáz, hogy nem jó az alkohol a kajához, mert nem igazán segíti az emésztést. Legfeljebb csak ezt az érzetet kelti a savassága folytán, de nem, nincs így. Az erjesztett söröket esetleg ajánlják, de azokat is kis mennyiségben. Ebben viszont csak részben tudok igazat adni nekik, és tudod, hogy miért? – szegezte a kérdést Arnold a holdkóros nyomihoz, aki legfeljebb a szemöldöke ráncolására volt egyelőre képes. Ez volt az egyetlen olyan verbalitáshoz picit is közelítő jel, amiből esetleg valami, esetleg egy „nem”, vagy afféle „menj a picsába, gőzöm nincs, mi van” leszűrhető lett volna.

Jobb híján Arnold kénytelen volt folytatni a sztorit. – Tudod miért? Mert egyszer már én is pórul jártam. És nincs erősebb bizonyíték, mint a tapasztalat, tudomány ide vagy oda. A faszom! – Kiáltott fel, majd felpattant és járkálni kezdett a ketrecren, és bár ráordított a szemközti cellából egy kigyúrt barom, hogy „kussolj”, Arnold nem tört meg, és valójában még csak

ideges sem volt. – Merthogy egyszer hamburgerezni voltunk a barátnőmmel, meg az ő legjobb barátnőjével és a hapsijával, és folyt, és csurgott a zsír, érted? Húspogácsa marhából és a disznóból, házi paradicsom szósz, és az az igazán tömény cheddar, hozzá krumpli és a mártogatós! A mártogatós, baszki, fokhagymás tejfölből! A legveszélyesebb dolog a világon, éppúgy mint az ecetsavak. Erre való a mustár és a ketchup is, ezek az igazi amcsi találmányok. Mert íze nincs a kajának. Vagy annyira hús íze van, hogy képtelen vagy lenyelni, vagy olyan száraz, hogy órákig tartana megenni. Ezért aztán telenyomod ecetsavas, cukros gennyekkel, így meg aztán csúszik, mint az állat, és te csak nyeled és nyeled, amíg csak bírod. És mi a vége? Na, mi a vége?"

– Kussolj már te fasz! – kiáltott rá a szemközti ketrecből a kigyúrt motoros állat.

– Te kussolj! Agyoncsaplak, te borsóagyú! – torkolta le őt Arnold, mire a motoros rácsapott egy hatalmasat a rácsra, majd Arnoldra mutatott, beígérve neki egy bazi nagy verést.

– Az a bajod, hogy borsóagyú vagy, barátom, és képtelen vagy a tőmondatoknál hosszabb szövegek és beszédek befogadására. Nincs benned semmi eredeti, azazhogy éppenséggel az van, de eszed az nincs, úgylát eltiporlak, mint egy bűdösbogarat, ha nem hagyod, hogy végig mondjam.

– Úgy hallom, hogy kis buzi vagy – mondta erre a blackboy, és már elő is vette a hatalmas faszát a nadrágjából, megpörgette a levegőben, majd hozzátette: – Erre nyomjál kecsapot, te kis buzeráns, na gyere! – Mire Arnold kiszállt a beszélgetésből, és visszatért eredeti témájához, az ecetsavakhoz.

– Szóval a baj innen ered, az ízek és a mennyiség természetes rendjének felborításából. Mert, ha az ízek jóval intenzívebbek a kelleténél, több tápanyagot tudsz bevenni, „jobban csúszik,” hogy egy klasszikust idézzek, és hát, ami a lényeg, a borok is erre képesek. De nem a sörök! Mert ezen a hambizós estén, kérlek szépen, betoltam a sajátomat, aztán a barátnőm hússzeletének majd az egyharmadát is, mert ő mindig valahogy kitérja a végét, meg az olajban sült krumpliját is a fokhagymás tejföllel, mire a végén, úgy éreztem, megfulladok. Már-már csillogott a fejem, úgy tűnt, zsír válik ki a homlokomon. És akkor erre jöttek az erjesztett, szűretlen kézműves sörök, aminek az lett a vége, és ehhez persze a vég nélküli ordítózásom és az este során elszívott alkalmi cigik is hozzátették a magukét, hogy bedagadt a nyelvem.

– Mert egy rohadt kis homár vagy, te anyabaszó! – rivalt rá a szomszédból a türelmetlen, feka motoros és a szürke melegítőjén keresztül ismét a tökeihez kapott. Arnold elkapta a tekintetét, és válaszra sem méltatta őt.

– Szóval az erjedt sörök, hát mit ne mondjak, szart sem segítenek, hiába írták meg az okosak. És ez ugye a tapasztalat. De a bor! A bor az egészen más. Mondják ugye, hogy azt tanulni kell, hogyan kell inni bort, nem

véletlenül, tanfolyamok és iskolák vannak erre, nae itt a trükk: a franciák húst hússal esznek és...

– Nesze itt van neked egy kis hús – mondta a szomszéd és már megint rántotta volna elő, amikor a sarokban nyomorgó, betokosodott junkie hirtelen felugrott és torkaszakadtából ordítani kezdett, és teljes erőből 65 rugdalta a rácsot, közben pedig mindenféle artikulálatlan baromságok törtek elő belőle. Csapkodott, rúgkapált, hogy „mehkor ej moskos nirge,” hogy majd „mehödli,” hogy „ereje lesz, ahho átme, és szétbaha”, és ez volt az egyetlen szó, szétbassza (angolban persze ez így hangzott, nemes egyszerűen: *I'll fuck you*). Majd egyik pillanatról a másikra lenyugodott, feltehetően azért, mert kifogyott belőle a szufla, és kidőlt.

Erre a fekete pasas felállt, és most halkán, higgadtan belekezdett ő is a maga monológjába, mintha csak erre készült volna jó ideje, és amitől aztán mindenki totál hanyatt vágta magát.

– Tudod egyszer tizenkét évig ültem fegyveres rablásért. Betörtünk egy gyémántszaküzletbe, régivágású, oldschoool melő, és elsült egy fegyver is...

– Gyirhos vah – nyűszítette a junkie tesó félig alétan, de alig-alig zökkengette ki az ehhez hasonló bekiabálásaival a másikat.

– ... de nem én lőttem le. Mindegy is, a lényeg, hogy bekerültem, és akkor egyik alkalommal bekerült az öregem is, és az öregem még nálam is keményebb figura. Nem arról van szó, agyoncsapnám, ha kéne, de ő nem szarozott, ha valami ügyről volt szó, és meg voltak hozzá az emberei. És mikor ki kellett csinálni az egyik amigót a börtönben, szépen tele injekciózta a pali narancslevét egy kis LSD-vel. Mondjuk, nem is olyan kicsivel, és a fickónak egyszerűen fenn akadtak a szemei, és tudod mi lett vele, kispajtás?

– Gyírrhoos!

– Hát az lett vele – folytatta –, hogy elszállt az agya. És ez lesz veled, ugyanígy jársz majd te is, jobb ha tudod tesókám, úgyhogy szart sem érsz, egy kis piszok itt a budi alatt, annyi se vagy, nekem – mondta a feka motoros, aki már ezzel is fura jelenség volt, hogy afro létére motorozott, de ezzel a dumájával mindenkit levett a lábáról és nem feltétlenül pozitív értelemben.

Eközben a junkie valahogy újratöltötte a tartalékait, felugrott és újból teljes erejéből tombolt és rúgkapált a rácsoknál, és erre már a smasszer is felkapta a fejét. Hozta a slagot és hideg vízzel a sarokba kényszerítette a tomboló démonként csapongó fiút.

Arnold ezalatt az átellenes sarokba húzódott. Igyekezett elkerülni a vízugarat, emellett rendezte a gondolatait, de képtelen volt rájönni, hol is tartott. Mikor a zakója zsebébe túrt, hogy megnézzze, van-e nála esetleg egy cigi, összerándult, mert dohány helyett egy összegöngyölt, testszínű

harisnya volt oda gyűrve, az illatos, nedves arany virzsínia helyett. Eszébe jutott, hogy ez egy egészen más ügy, mert ez még azé a múlt szombati lányé, akivel a *Mélységben* (*Abyss*) futott össze. A lány az este folyamán több helyen

66 kiégette dohányzás közben a harisnyáját, Arnold pedig úgy akart nála bevágódni, hogy ezekbe az alkalmi lukacsokba dugva az ujját megnyújtotta őket. A lány, ahelyett, hogy erre pozitívan reagált volna, dühös lett, majd egy ponton hirtelen lecibálta a lábairól a harisnyát, kibírhatatlanul szexi mozdulatsort végigvezetve ezzel, és Arnold pofájába vágta.

– Tessék, itt van, vidd haza és verd ki rá, te perverz barom! – kiáltotta a lány, mire Arnold valóban zsebre vágta a cuccot, aztán a következő emléke már annyi, hogy az őrszobán csücsül. Arnold dohányos zacsijának nyoma veszett, márpedig így, hogy nem tudott rágyújtani, aligha volt mihez viszonyítani minden mást – például azt a rohadt időt.

– Azt hiszem – folytatta most kissé bátortalanul, félve, hogy nem éri el a vehemens néger színvonalát –, könnyedén el tudnék kanyarodni most már a lényeghez, ha valaki megkínálna egy szál cigivel – mondta, majd a junkiehoz lépett, és kedvesen a reszkető kopasz fiú vállára tette a kezét, közben biztató hangon megkérdezte: – Pajti, nincs véletlenül dohányod? – Mire a srác ráemelte a tekintetét, nézett, mit nézett, őrülden belebámult Arnold lelkebe, olyan érzéseket és fiktív villanásokat, pillanatokat plántálva el benne, amitől az úgy érezte, mintha csak egy pillanatra, de váratlanul azonossá vált volna a két személy, amaz és ő, ő és amaz, így aztán kénytelen volt hátra hőkölni és elvetni ennek lehetőségét.

A túloldalra fordult, a motoros azonban megelőzte őt. – Buziknak nem adok, felejtse el!

– Nem buzi vagyok, hanem transzvesztita – jelentette ki büszkén Arnold, mire a másik rágott kettőt-hármat a rágóján, majd a cella ajtajára könyökölt, szabaddá téve így mindkét hónalját.

– Akkor is buzi vagy – jegyezte meg, ám ekkor, de úgy, mintha csak egy másik személyiség nyilatkozna meg rajta keresztül, a sarokban reszkető, drogos fiú szólalt meg.

– Igazán előállhatnál valami új dumával, mert ez most már kevés lesz, öreg – és ettől aztán még jobban meglepődött mindenki, mint az este folyamán bármitől. Szép kis társaság kezdett összeverődni, az egyszer már biztos – gondolta magában az egyetlen pasas, aki ma még nem nyilatkozott, és aki a sötétségbe húzódva figyelte, és jegyezte az eseményeket, de akiről még a pusztá sejtethető jelenlétén túl semmit sem lehetett tudni. Annyit se, hogy fiú-e vagy lány egyáltalán. Na, mindegy.

– Az egyik fellépésemhez kötődik a dolog. – Folytatta Arnold. – A paradoxon lényege ugyanis, hogy a franciák húst esznek hússal, mégsem híznak el, és nem mutatkoznak rajtuk a vörshúsok túlfogyasztásából fakadó jellegzetes

bajok, a bélbetegségek, a köszvény, a májproblémák, mert evés közben, meg után, végig vörös bort kortyolgatnak. Jó kis bordeaux-i és provence-i leveket, így nem betegszenek meg. És a fellépésemhez ennek úgy van köze, éppen úgy, kedves furcsa, néger motoros úr, akinek ide érzem a hónaljzagát, hogy a fellépés is maga paradoxon, és a lényege éppen az, hogy nem vagyok meleg. Higgycs el! – Tette még hozzá, mire a másik képtelen volt megszólalni, talán mert már tényleg érdekelte, hogy ez a baromság tor-kollik-e valamibe, vagy sem.

67

– Mert, ha meleg volnék, semmi értelme nem volna annak, hogy női ruhákba öltözzek, és így tetszelegjek, mert így olyan férfiak fennék rám a fogukat, akiknek a nők tetszenek, márpedig melegként éppen az ellenkezőjét kellene, hogy elvárjam, vagy nincs igazam? Szintiszta logika az egész. Nem, így azoknak kellek, akik ezt a játékot szeretik, ezt a játékot egy valódi férfi feminitásával. Olyan ez, mint a rózsaszín ing dívatja, éppen, hogy olyan!

– Az az ing pszichedelikus – mondta egyszer csak a junkie fiú, aki az utóbbi percekben észrevétlenül felállt, és odalopózott Arnold mellé, kezében pedig egy össze-vissza nyomorgatott, de még ép, hófehér cigarettát tartott, az úgynevezett *Bruce Willis*-t. Arnold először összerendezte, majd a meggyötört dohánytermék után nyúlt.

– Ez valami furcsa anakronizmus. Érzem, hogy kikökönt az idő, de azért köszönöm! Kár, hogy nem vettem észre, hogy végső soron maga teljesen normális – jegyezte meg Arnold, majd hagyta, hogy a lassan-lassan magához térő, ezúttal már földi emberként mosolygó fiú meggyújtsa neki az agyongyötört, átvizesedett Pall Mallt.

– Szóval az ing. A rózsaszín, pszichedelikus ing! – És itt szünetet tartott, kifújta a füstöt. Mert itt meg kell állni, itt mindig meg kell, mert annál *cool*abb egyetlen kocsmai jelenetben sincs a világon, mint amikor a fontos mondanivalót, a lényegét a cigifüst kifújásával szakítják meg.

– Az ing! – folytatta. – Bár hajlamosak a magához korlátolt tuskók úgy gondolni, hogy a rózsaszín, a pink, a magenta, és a többi árnyalat, abból kifolyólag, hogy alapvetően női szín, alkalmatlan a férfiakhoz, ez persze az egyik legprimitívebb, legősibb megkülönböztetése és elosztása színeknek. Már a korházi karszalagok is rózsaszínek, vagy kékek. A maga lelke is korlátolt és kék, ide látom. – Mondta Arnold, mire a junkie eszelősen felröhögött.

– Kééék – kiáltotta, majd a fekére mutatva kivillantotta hiányos fogorát. De aztán hagyta, hogy Arnold tovább mondja, amihez hozzá kezdett.

– De a rózsaszín férfiing lényege éppen abban áll, hogy viselése váratlan egy férfi esetében. A forma, az alatta megbújó test, a szélesebb vállak szokatlan együtttest eredményeznek, és míg egy nő esetében a szín beolvad a formák rendszerébe, egy férfi testén mindez máshogy működik: kiemeli a

férfias alakzatot. A rózsaszín ing mindennél jobban képes kiemelni viselője hozzá illetlenségét, így a férfit magát. Kiválóan állna magának is, barátom – mutatott Arnold a szemközti rácsra támaszkodó férfira, aki ekkor felemelte a tekintetét, és annyit mondott:

68 – Folytasd! – mire mindnyájan összerendeztek, mert úgy tűnt, ebben a szent pillanatban a világ eresztékei meglazulnak, valami megváltozott.

– Az egyik paradoxon itt most a másiknak az analógiájaként kell, hogy működjön. Már akkor, ha mindent jól csináltam! – Itt Arnold, kissé kapkodva, ismét beleszívott a közben már majdnem leégett cigijébe, nyomatékot adva ezzel a lényegnek, amire már mindenki reszketve, izzadva várt. – Az egyik paradoxon ugyanis megvilágítja a másikat: te kapásból lebuztatl, mint ahogy a mácsó rendőrök is odakint, holott ez a legegyszerűbb magyarázat. Nem mellesleg a kedvenc könyvem borítója is rózsaszín. Olvastad a *Beépített Hibát*?

– De hát annak a borítója kék – vetette közbe a junkie, amire persze senki nem tudott mit mondani, ez nem az a hely és idő, még, ha a megjegyzés jogos is volt.

– Azt akarod ezzel mondani – kezdett hozzá most már higgadtan, szinte apai megengedéssel a szemközti rácsnál ácsorgó fekete motoros, aki a maga módján szintén egy megtestesült paradoxon inkarnációja volt –, hogy azzal, hogy bugyikat lopkods és beöltözöl, és énekel, a férfiaságot akarod bizonygatni?

– Énekelek? Ki beszélt itt éneklésről?

– Hát te mondtad, hogy a fellépéshez kötődik a megvilágosodásod, ne szívass!

– Soha nem énekeltem még sehol. A fellépés egészen más! Félreértetted! A fellépés egy kis szeánsz, amit egyedül csinállok, teljes egyedül, otthon éjjel, egy jó kis extázis után. Mert tudod, előkotrom ilyenkor a harisnyákat, és zoknikat, és bugyikat, és közben addig pörgök és forgok, és pörgök és forgok, és zsibbasztom magam, amíg már teljesen kiélesednek az érzékeim, megszűnnek a napi gondolataim, a mindennapi énem, és képes leszek ráfókuszálni valami egészen elemien másra, és akkor felhúrom ezeket a harisnyákat, és hát hogy mondjam, kiverem... – mondta Arnold, de ezt már egyikőjük sem bírta, mert elröhögte magát Arnold és el a szemközti cellában raboskodó keményfiú és a junkie is. Röhögtek mint az állatok, a térdüket csapkodták, szinte hánytak az ordítva nevetéstől, ahogy részegen szokott az ember, miután hallott egy kurva jó viccet.

Ám még mielőtt a nevetést abbahagyták volna, a homályban tartózkodó alak egyszer csak előmerészkedett.

Világosbarna szövetkabátot viselt, roppant elegáns volt és vélhetően eddig még rettegett megmozdulni, nehogy a nagy darab fekát magára haragítsa.

Most azonban, hogy Arnold letörte a szarvait, megbátorodott és megnyilatkozott.

– Bocsásson meg, kedves uram, én a *Radio London* munkatársa vagyok, és határozott meggyőződéssel állíthatom, hogy maga őrült, és legszívesebben betiltanám!

69

Ekkor azonban váratlanul kattant egy kulcs, kinyílt egy ajtó és a folyosó végén az ügyeletes tiszt jelent meg, majd jelezte az egybegyűlteknek, míg felnyitotta a fülke rácsos ajtaját, hogy Arnoldért valaki letette az óvadékot, azaz, hogy egészen pontos legyen, visszavonták a feljelentést a feljelentők egy megállapodás reményében, aminek szerinte semmi értelme.

– Ennek semmi értelme, basszameg! – kiáltotta a tiszt, aki, úgy látszik, már előre ivott a medve bőrére, és abban reménykedett, hogy végre bekasztlizhat egy jó kis buzit.

Mielőtt azonban Arnold kiléphetett volna a cellából, a junkie kezét nyújtott neki, és a legőszintébb józansággal, de valami hihetetlenül üres, vallásos áhítattal a szemében az utolsó szavainak adott hangot.

– Ez fenséges volt! Életem legszuperebb éjszakája, úgy érzem, hogy tisztán látok, hogy végre értem, mit jelent embernek lenni. Köszönöm! Arnold, köszönöm! – Mire Arnold anélkül, hogy egyetlen szót is szólt volna, a fiú vállára tette a kezét, majd megpaskolta az arcát, kezét ráztak, és kilépett a cellájából. Búcsúzóul egy puszit dobott a szemközti fülke lakóinak, majd felsétált a lépcsőn, egy furcsa, lebegő állapotban, és a szabadulása felett érzett elégedettség helyett valamilyen utániságot, amolyan tompa ürrel vegyes nyugalmat érezve szinte úszott felfelé az utcaszintre.

Ezt követően aztán egy váratlanul kedves utcai jelenetben volt része. Október volt, sárgás, nedves fények uralták az aszfaltot. A házak oldalában vörösen ragyogtak az agyagszín téglák, a járda szélén a szemétkben egy holló és utcai macska élelem után kutakodott, autók jöttek-mentek. És igen, a szabadság érzése itt már valóságos volt, átélhető, de a nem a börtönből való szabadulás magasztos élménye, hanem inkább az, hogy végre beszélhetett valakivel legbelső titkairól, legféltebb magányáról. Hiába rejtőzött kis esti elvonulásai mélyén az alkalmi egyedüllét utáni sóvárgása, érezte, hogy már kiégett, valami többre vágyik, és ehhez az első lépés ez volt: beszélni róla valakinek.

Bolond vagy Arnold Layne, hát nem látod? – gondolta. Bolond, és soha nem fogsz tudni változni, ha nem cselekszel!

De hát olyan jól áll!

És látta magát a tükörben, szinte izgalomba jött: ó, igen, ez az, *baby blue*. Márpedig világos volt számára, hogy már ez a kinyilatkoztatás is a

cselekvés egy fajtája volt. Rá ez is hatással van, ő ilyen jellem. Ó, Arnold Layne, milyen mocskos egy pali vagy!

70 Mikor hazaért, ledobta a cipőjét, és azonnal az ágyba dőlt. Komoly, mély, és érzéki álmai voltak egy sosem látott nőről, akibe reggelre szerelmes lett, és míg zabkásáját kavargatta a tűzhelyen, kotyogós kávéja szörcsögő, hurutos kigőzölgését várta, hiába próbálta felidézni egykori nőismerősei arcát, hátha ráismer valakire, egy korábbi osztálytársára, egykori szerelmére, vagy a szomszédlányra, semmi sem jött elő.

Mielőtt levehette volna a reggelijét a tűzhelyről, csengettek a lakás ajtaján. Mikor ajtót nyitott, nem nézett a kémlelő nyílásba, így váratlan meglepetés érte. Az ajtóban, két fiatalember állt, akik szigorúan, de valamilyen okból kifolyólag megengedően pillantottak rá. Gombafrizurás palik voltak, az egyik tipikus angol, a másikon pedig látszott, hogy valami furcsán színes jövő túldíszített timpanonján tartja a tekintetét, esetleg egy szivárványon. Jellegzetes cambridge-iek. Inkább ezeket kéne betiltani! – gondolta Arnold.

– Én Roger vagyok, és hajlandóak vagyunk megbocsátani neked, öregem, ha megígéred, hogy mostantól leszoksz arról, hogy ellopkodod a szomszédság szárítóköteleiről a harisnyákat és bugyikat. Értve vagyok?

– Értve! – mondta Arnold, és hogy nyomatékot adjon a mondanivalójának bólintott.

– Gyere – csapta mellbe Roger a holdkóros barátját, aki eszelősen viyorgott Arnoldra, amiből ő valahogy arra tudott következtetni, hogy ez a váratlanul őrült figura megérti őt.

Becsukta utánuk az ajtót, de valahogy az volt az érzése, hogy ezzel az egésznek még nincs vége. Mire aztán a konyhába ért, a zabpehely odaégett, a kávé pedig túlfőtt és már tűzforrón lobogott a kotyogós felső tartályában. Ó, a fenébe, Arnold – mondta magában. *Don't to it again!*

Dühében a mosogatóba vágta az egész felszerelést, és végül piritóst reggelizett. Beült a nappaliba, a tányért evés közben a kezében tartotta, és mikor végzett vele, a dohányzóasztalra tette. Pár percig így ült, majd hirtelen felismerése támadt.

Talán meglett a lány, aki kísértett álmaiban? Nem valószínű.

Ennek ellenére felállt, a hálószobájába sétált, a fiókjához sietett. A zoknik mögé, a fadoboz végébe túrt, majd előrántott egy fekete neccharisnyát. Kinyitotta a szekrényt és maga elé tartotta az élénk sárga blúzt, hozzá piros nadrágot nézett, meg valami kalapot. A szíve közben vadul vert, átöltözött, a következő másodpercben pedig elhajított mindent, és vadul pörögni kezdett a szoba közepén.

Táncolt, őrjöngött, biztos volt benne, hogy ha látná valaki, őrülnék bélyegezné. De ez most mindegy! Pörgött, forgott, pár perc múlva azonban hányingere lett és elterült a padlón. Közben gurgulázva nevetett, mint egy eszelős. *Ó, Arnold Layne! Arnold Layne!*

